

Činoherní klub

ÚNOR 2022

PREMIÉRA

Tracy Letts LINDA VISTA

„Dalibor Gondík, jenž v první části působil jako pouhý přihrávač, takový Hamletův Horatio, se v druhé půli patřičně pochlapil a jeho vášnivě vtipný monolog o smrtelné posteli jen tak nezapomenu. Stejně jako přesně mířené jedůvky jeho ženy v podání Lucie Žáčkové, která jimi ostřelovala jejich trapně zamilovaného rodinného přítele. A to nejlepší nakonec: představitelka pragmatické lásky hlavní postavy, Vietnamky Minnie, kterou zahrála Ha Thanh Špetlíková. Zatímco u výše jmenovaných zkušených českých herců může být člověk příjemně překvapen anebo jindy upřímně zklamán, výkon Špetlíkové se vymyká. Jak to jen říct... Dar přirozenosti a spontaneity, kterým herečka obdařila svou postavu, se jen tak na nějakém vánočním trhu nekoupí. Díky ní jsme schopni uvěřit, že Fridrichův zoufalec ztratil hlavu i soudnost, rozšlapal svůj slibně se rodící vztah a řítí se do pekel.“

R. Erml: Činoherák s happy endem, Reflex 2. 12. 2021

„Padesátník Ondřej Sokol vzal téma coby režisér bezpochyby za své a vytáhnul z něj obecnější rovínu, jež přesahuje genderové a rasové problémy Ameriky a vypovídá mnohé o vztazích a osobních krizích obecně. K rozehrání tématu volí prostředky, které mi zprvu byly proti srsti – například velmi dlouhé přestavby, během nichž je děj ‘dohráván’ v přítmí se rýsujícími siluetami, stínové postavy, pohybující se těkavě na pozadí za obrovským plátnem na horizontu, i závěrečný ‘skoropád’ plátna do diváků –, postupně se však ukázalo, že právě tyto iritující prvky velmi rafinovaně evokují atmosféru životní trapnosti a divně zpomaleného času, která je odrazem životních pocitů protagonistů.“

J. Soprová: O životní krizi bílého heterosexuálního muže,
Divadelní noviny 14. 12. 2021

KATARÍNA HOLLÁ, KOSTÝMNÍ VÝTVARNICE

Milá Kataríno, tvou profesí je kostýmní výtvarnictví, kterému se věnuješ v divadle i ve filmové tvorbě. V Činoherním klubu jsi nyní připravovala kostýmy pro inscenaci LINDA VISTA. Čím tě zaujala hra Tracyho Lettse, když sis ji přečetla?

Tracy Letts je pro mě mistr vystihnoutí charakteru. Je to pro mě až uhrančivé, s jakou přesností, a bez balastu, pojmenovává problém. Zaujal mě jeho vhléd do vztahů z různých úhlů pohledu, a zároveň dialogová čistota, ve které mi nic nechybí, ani nepřebývá: taková úplně přímá, čistá linka. A to mám hrozně ráda.

Podle rozhovorů, které jsme o hře zatím vedli, ji určitě oceňují muži, zejména ti, kteří se věkem blíží hlavní postavě – padesátníkovi Wheelerovi. Jaký je tvůj – ženský – pohled na Wheelera?

Moje ženská zkušenost mi říká, že každá máme v životě aspoň jednoho Wheelera. Pro mě je Wheeler někdo, kdo potřebuje únikový východ. Ale myslím si, že to patří k jistému věku: Wheeler má za sebou pády a prohry, a na základě něčeho už v životě poznaného má strach žít vztah se vším všudy. Takže ho ani neodsuzuju, ani mu nefandím, dívám se na něj jako divák a rozumím tomu.

Režisérem inscenace je Ondřej Sokol. Jakým směrem jste se rozhodli vydat po výtvarné stránce a jaké kostýmy jsi připravila pro herečky a herce?

Byli jsme s Ondrou zajedno v tom, že Lettsovy postavy nesou „výtvarné ornamenty“. Pokusila jsem se s minimálními prostředky o maximální přiblížení charakterů, tak aby hra a herci v ní plynuli s minimálním vyrušením. Aby jednoduchost Lettsových dialogů, které jsou psány opravdu přímočaře a s lehkostí, i v kostýmech fungovala v takové „skice“.

Hru LINDA VISTA uvádíme v české premiéře. Pracovala jsi už na některé z Lettsových her?

Měla jsem možnost spolupracovat s Michalem Dočekalem ve Stavovském divadle na hře SRPEN V ZEMI INDIÁNŮ. Opět to byla hra o vztazích, a pro mě jeden z nejsilnějších textů, na kterých jsem pracovala. Ta inscenace mě velmi zasáhla, když jsem byla účastna jejího vzniku, i když jsem ji vnímala jako divák.

LINDA VISTA je tvá desátá inscenace v Činoherním klubu. Od tvé první kostýmní výpravy na jaře uplyne dvacet let. Když se ohlídněš, na co si ráda vzpomeneš a jaké své kostýmy považuješ za zdařilé?

Zážitek s vámi je opravdu kvalitní a dlouhodobý. Ráda pracuji v Činoherním klubu, protože tady mám vldné a vstřicné zázemí. Je to divadlo, které je mi blízké, vždycky bylo a věřím, že i bude. Já si v životě nevynáším jednu inscenaci nad druhou, a vím, že nejkrásnější kostým není ten nejlepší. Nejlepší kostým je ten, co tomu představení slouží. – Ale přece jenom malého oblíbence mám: je to OSIŘELÝ ZÁPAD, kde jsou kostýmy velmi obyčejné, velmi nevýtvarné, ale je to inscenace, na kterou ráda vzpomínám.

Co ti v posledních třech sezonách poznamenaných covidem-19 udělalo radost?

Radost mi udělaly každé divadlo a každý film, které se „doklopýtaly“ k premiéře.

Děkujeme za rozhovor (peh)

PŘIPRAVUJEME

William Shakespeare

MACBETH

Překlad: **Martin Hliský**

Režie: **Ondřej Sokol**

Dramaturgie: **Markéta Kočí Machačíková,**

Kateřina Popiolková

Scéna: **Adam Pitra**

Kostýmy: **Katarína Hollá**

Hrají: **Martin Finger, Lucie Žáčková, Viktor Zavadil,**

Kryštof Bartoš, Vasil Fridrich, Marek Taclík,

Václav Šanda, Dalibor Gondík, Bořek Slezáček,

Marta Dancingerová, Sandra Černodrinská,

Jana Břežková, Lenka Skopalová a další

Premiéra 21. března 2022

„České divadlo samozřejmě není založené na slově tak jako anglické divadlo. Nicméně – pokud je to Shakespeare, nedá se to dělat jinak, než že to vyrůstá z jednání slovem. Vášeň pana profesora Hliského pro slovo je něco, z čeho vychází správný způsob hraní Shakespeara. Ačkoli jsem ho nikdy nedělal, jsem o tom přesvědčený. Je třeba pokusit se objevit tuhle vášeň v sobě. Ten způsob zacházení se slovem.“

Ondřej Sokol, režisér

MACBETH patří k Shakespearovým nejhranějším tragédiím; zároveň je nejkratší a nejhutnější. Prý je to proto, že král Jakub I., kterému chtěl Shakespeare vzdát hold, jelikož jeho divadelní společnost byla povýšena na „Služebníky krále“, při delších kusech usínal. Překladatel, pan profesor Martin Hliský, má zato, že „Skotská hra je jako skotské skály, a přesně tak dlouhá, jak má být“.

Hru Shakespeare napsal během roku 1606. Přímou v ní reaguje na odhalení Spiknutí střelného prachu – plánovaného teroristického útoku na budovy parlamentu, které bylo posledním velkým pokusem o katolický převrat v Anglii.

Shakespeare se v tragédii inspiroval skutečnou historickou osobou – skotským králem Macbethem; také se v ní objevuje postava Banqua, který byl zakladatelem Stuartovské dynastie a král Jakub od něj odvozoval své následnictví. Víc než o kronikářskou pravdu Shakespeareovi ale šlo o pravdu dramatickou – o sondu do toho, jak vzniká zlo. Macbeth poruší hned tři univerzály – zabije posvěceného krále, který je jeho hostem.

Režisér Ondřej Sokol k tomu říká: „Ta hra by neměla smysl, kdyby byla dobová. To, jakým způsobem se dějiny opakují, je něco neskutečného. Podstata

utrpení lidstva spočívá v tom, že nemá paměť. Proto se ty principy znovu a znovu v jiných kulisách opakují. To znamená, že pokud máme někde definici zla takhle neskutečně dobře zachycenou jako u Shakespeara – má smysl to hrát teď. Máme možnost se tím zabývat. Touhle kratičkou definicí podstaty moci, touhy po moci, a toho, jak zlo člověka dokáže zničit. Vidíme to denně. Nechci to rozhodně vztahovat k ničemu, co se děje ve světě, co se děje u nás. Ale vidíme to každý den, jak zlo člověka promění, když s ním začne koketovat.“

BANQUO: Jak zvláštní, co?

**Když temné síly svádějí nás k pádu,
často si berou pravdu na pomoc.
Získají si nás poctivostí v malém,
a když jde o vše, přerazí nám vaz.**

/úryvek ze hry/

POZVÁNÍ NA DERNIÉRU

Matěj Dadák POUTNÍCI DO LHASY

„Dostanete nás na setkání s Dalajlámou v Královské zahradě.“ Černá komedie o debaklu jedné teroristické skupiny – nekorektní svědectví o konci starého světa.

Derniéra 15. února 2022

„Všichni tvůrci toužíme pojmenovat, zachytit a popadnout neuralgický bod společnosti – její doposud nepojmenované trauma, protože je to pro společnost a pro tvůrce ozdravné a vlastně esenciální. Je to vlastně odvěkým smyslem umění. Matějovi – jako jednomu z nejinteligentnějších herců, se kterými jsem měl tu čest pracovat – se to povedlo. Na rozdíl od Fausta, který na začátku Goetheho ‘vážného žertu’ marně rituálně

vyvolává Ducha Doby, Matějovi se povedlo do jevištní metafory přetavit neurózu své generace a mně bylo ctí páchat s ním i se všemi zapálenými kolegy tuto rituální očištnou uměleckou Sebevraždu. Protože někde uprostřed oceánu se z naštosovaných kontejnerů ozývá sice rytmický, ale znepokojivý varovný signál. Jak říká jeden z našich oblíbených filozofů: Někdy je sdělením samotné médium.“

Martin Čičvák, režisér

„Jedna z postav mé hry Ema říká: ‘Fousáči si nade všechno váží těch, co si váží svobody, hýčkají si svůj sen o svobodě, strašidlo nesvobody – to vnímají v jasných konturách – naprosto přesně dokážou popsat, co je nesvoboda...’ atd. Je to monolog velmi dlouhý, pojednává o jedné z kolektivních iluzí, kterou naše, nebo chcete-li občanská, společnost trpí. Jde o hlas poučeného jednotlivce, který si může dovolit zaujmout k jakékoliv věci vlastní stanovisko. Může a taky (proto) to dělá, naprosto suverénně, nesmyslně a často neomylně blbě. Překvapilo mě, že tak nějak vzniklo, že mají POUTNÍCI DO LHASY něco společného s kritikou

takzvaných hipsterů. (To zřejmě kvůli těm ‘fousáčům’.) No, možná to do světa vypustil i jeden ‘divadelní publicista’, který hru vůbec neviděl. (Vidíte, to přesně souvisí s výše napsaným o možnosti/povinnosti zaujmout stanovisko.) To by bylo zoufale málo. Neprošlo by to mou osobní kontrolou kvality a pevně věřím, že ani režisér Martin Čičvák, ani Činoherní klub by o takovou látku neprojeвили zájem. Za fousáče bych raději dosadil třeba něco jako: občan. A protože je to současná hra, ten fousáč nese atributy doby, do které patří. Díky neobyčejně vysoké životní úrovni a komfortu bezpečí vybuchlo sebevědomí občanské společnosti nebyvalým tempem. Je to, jako když puberták vyroste během měsíce o dvacet centimetrů a nejednou neví, co se svým tělem. Jenže to tělo má mimo jiné právo volit, právo protestovat a má sílu vzít do ruky kámen a hodit. Témata, která byla dosud výsadou elity, se díky dosahu sociálních sítí dostávají do miliónů mozků, různě zpracované jak na straně vstupu, tak výstupu. A každý z těch mozků k těm různě srozumitelným tématům, chtě nechtě zaujímá nějaké stanovisko. Pro byznys a marketing je to ideální situace, protože se daleko snadněji vytváří a nastoluje trend. Pro politiky samozřejmě taky, na rozdíl od státu jako takového. Politika a státní správa jsou dvě různé věci. Správce musí každé rozhodnutí komunikovat s ohledem na iracionální tlak různým způsobem (ne)poučených jednotlivců, kteří se mají navíc tendenci sdružovat a ve svém přesvědčení se všemožně podporovat a ovlivňovat. Solidarita je potlačována někam daleko do pozadí za svobodu. Nebo přesněji, jak by řekla Ema: za boj se strašidlem nesvobody. Jenže touha po svobodě člověka již dávno svobodného regeneruje nic jiného než egoismus. Tadeáš, mistr Poutníků do Lhasy, správně pochopí, že největším nepřítelem občanské společnosti je občanská společnost. Zformuje skupinu a odhodlá se k hrůznému činu. Evidentně to nemá být náprava světa, ani náznak řešení, snad jen... stanovisko... gesto... zoufalý výkřik, protože fousáči už na racionální argumenty neslyší.“

Matěj Dadák, autor hry

Martin McDonagh

UJETÁ RUKA

(Behanding in Spokane)

Černobílé vidění

Jednoho dne, docela nedávno, se člověk doví, že inscenaci hry Martina McDonagha UJETÁ RUKA, která je už deset let úspěšně na repertoáru divadla Činoherní klub, nemůže dál uvádět. Respektive může, ale musí herce, namaskovaného jako černocho, nahradit černochem skutečným. Když ho přejde první vztek, přestane lamentovat nad tímhle nepochopitelně zpitomělým světem a uvažovat o tom koho a jak zažalovat, začne být „ironický a vtipný“. Co takhle kdyby se v té lavině korektnosti a nezadatelných lidských práv Ondřej Sokol, představitel Tobyho, vyznal, že se od dětství cítí být černochem uvězněným v bílé kůži? A plně se může realizovat právě a jedině v roli Tobyho. A kdo má právo diskriminovat jeho bytostný nárok na to být černochem?... No, tak i to máme spolu s Ondřejem za sebou.

Potom si vzpomenete na pozůstatky svého dávného divadelně vědného školení a uvědomíte si, že estetika divadla je mimo jiné založena na představování, hraní postav i prostředí, v němž se pohybují, že divadlo není skutečnost sama, nýbrž její komponovaný obraz. O „realnosti“, doslovnosti na jevišti psal už kdysi obdivuhodný Jan Neruda, když se třefoval do postupů realismu a naturalismu v českém divadle a měl legraci z opravdového popela, který vypadl z kotle v jakési Šmahově inscenaci. Proč by se ROMEO A JULIE odehrávali v kulisách, když je možné diváky vlakem dopravit do Verony, proč vrahy v Shakespearových historiích mají představovat herci, když lze snadno doručit skutečné mordýře z Kartouz? V závěru pak Neruda, který z neobjasněných důvodů do Národního divadla nikdy nevstoupil, slibuje svou účast v hledišti, pokud se na divadelní ceduli konečně objeví nápis – Dnes na jevišti skutečná mrkev!

Co ale dál? Pořád stojíte před podmínkou, že Tobyho musí hrát potomek afrických nebo karibských černocho. Chápu, black face, líčení bělocha na černo, je dnes cosi, co oprávněně neodpovídá modernímu rasovému citění řady lidí. Proč ale tedy v rámci divadelní estetiky nemůže hrát černocho běloch, který je jen znakem černé postavy? Hraje snad v afrických divadlech Shakespeara nebo Čechova výhradně běloši? Jde více o barvu pleti nebo o poselství geniálního dramatického textu? Já vím, samé otázky a žádné odpovědi.

Stále jste konfrontováni se striktním autorským požadavkem, že postavu Tobyho musí hrát afroamerický herec. Takových vynikajících herců, vyškolených v klasickém i moderním repertoáru, je v anglosaském světě nepřeberné množství. A mají právo na odpovídající role. Co si ale počít třeba ve střední nebo východní Evropě? Afroameričané, kteří mají profesionální divadelní vzdělání a mohou hrát velké role v jazyce země, kde žijí, prostě nejsou k dispozici. Z toho plyne nejdrtivější důsledek tohoto „hereckého paradoxu“. Země našeho prostoru budou ochuzeny o možnost uvádět ne nepodstatnou část moderní i klasické americké, anglické

a francouzské dramatiky, ale i stále zajímavější dramatiky africké. Náš kulturní prostor o ně bude nenapravitelně a diskriminačně ochuzen. V případě UJETÉ RUKY o to absurdněji, že jde o hru velmi svérázně protirasistickou. Co je nám platné, že my jsme otrokáři nikdy nebyli, ani u nás ještě v druhé polovině dvacátého století neexistovala rasová segregace černých a bílých. (Tím nechci říci, že bychom byli tak ušlechtilé holubičí povahy, ale nebyla příležitost.) A právě to jsou nepochybně důvody špatného svědomí anglosaského světa a příčina křečovitě vymáhané nápravy.

Každý, a tedy i tento divadelní paradox má své řešení nebo alespoň jeho náznaky. Z posledních jednání s anglickou agenturou plyne, že by pro autora bylo přijatelné, aby Tobyho hrál herec z jiné etnické minority. To rozšiřuje naše možnosti nerozloučit se s inscenací UJETÉ RUKY, kterou máme rádi, definitivně.

S trochou nostalgie si uvědomuji, že české divadlo náhle a nepřipravené stojí před absolutně novou zkušeností. A že logické argumenty, které neochvějně platily pro „nás“ svět, se začínají relativizovat. Časy se mění a my se rádi neradi musíme měnit s nimi. Úplnost a vzájemná provázanost současného světa přináší neobvyklé požadavky a vyžaduje dříve netušená řešení. Skutečnosti, které mé generaci připadají bláznivé a absurdní, vidí naše děti komplikovaněji a vnucí si je pravděpodobně nebudou ani uvědomovat. Dnes už jde vlastně jen o to nenechat se dovléct k černobílým hodnocením, k diktátu nesvobody a jediných správných a přípustných řešení.

Vladimír Procházka
(Divadelní noviny 14. 12. 2021)

Konkurz na roli Tobyho

Činoherní klub vyhlásí na jaře tohoto roku konkurz na roli Tobyho v inscenaci UJETÁ RUKA (Behanding in Spokane). Podrobnější informace budeme včas publikovat na webových stránkách divadla. Případní zájemci se mohou hlásit na info@cinoherniklub.cz.

SANDŘIN BLOK

MILÝ PANE PAVLATO,

pamatuju si, když jsem Vás poprvé viděla na přijímačkách na DAMU a už tenkrát tušila, že budete moje spřízněná duše. Zatímco většina pedagogů sáhla po zastrašovacích mimikrách, Vy jste byl Vy. Trochu bonviván a trochu jazzman. Trochu přísný pan učitel a trochu laskavý kamarád.

Pavlatáto, chcete vědět, co se tu za těch pět let, co jste se odporoučel do nebe, stalo? Ondra Sokol nazkoušel pár opravdu skvělých inscenací. Dokonce si představte, že v nich hraju! Vašek Šanda nejí po páté, otužuje se, ale je s ním pořád stejná čurina. Martin Finger často používá před výstupem větu: „Tak ať hlavinda slouží“, většinou pak text dokoktá, nebo promlčí. Z Lucie Žáčkové je skvělá kolegyně, i když nepozná rozdíl mezi slovy panictví a panenství a používá je ve hře K.Š.E.F.T. zpravidla obráceně: „Můj syn chtěl přijít o panenství s vámi, protože...“

Nezapomenu, jak jste mě s láskou oslovoval „kokršpaněl s modrýma očima“ a neustále si ze mě dělal srandu a říkal: „No, jó, Černodríno, já tě mám rád.“ Pak jste třeba jednou potkal moji sestru, šla zrovna z městské knihovny a měla obří komínek knížek v rukou, vlastně ji ani nebylo přes ně vidět. A Vy jste z toho udělal etudu na 15 minut, kdy jsme se všichni mohli potřhat smíchy. A touhle etudou jste pak bavil moje rodiče, babičku a opakovaně i ségru. A víte, co je zvláštní? Jak se za ten čas vzpomínky vysublimují do určitých znaků. Kdyby někdo řekl: „Uvedte pět

znaků pana Pavlaty”, byl by to: svetr, brýličky (nejmenší na světě, co jsem kdy viděla), hlas, klobouk a úsměv. Pamatuju si ten Váš krásný úsměv, i když jste se třásl zimou, protože Vám někdy nebývalo dobře. Někdy se Vám chladem klepaly ruce, i když bylo léto. Každopádně to nic neměnilo na tom, jaká s Vámi byla sranda. Ta ryzí. Taková, které jen tak někdo není schopen. Také jste byl neuvěřitelně galantní a pozorný, což by možná v dnešním světě (který nějak podivně zrychluje) bylo pro jistý okruh lidí na obtíž. Pravděpodobně by mluvili o sexismu, šovinismu a podobných slovech od š. Ale není pochyb, že zrovna Vy byste jim to nandal tak, že by se svět chvilku točil správným směrem. Tím jsem si jistá.

Chybíte. Čtrnáct dní předtím, než jste se rozhodl, že budete místo po Vašem oblíbeném Mariánském náměstí chodit po nebi, jste mi volal a chraplavým hlasem oznamoval, že umíráte. Zrovna jsem řídila, strašně jsem se vylekala, strhla volant a narychlo to zaparkovala na chodník. Zmateně jsem se z Vás snažila dostat něco kloudnějšího a Vy jste se v tu chvíli strašně rozesmál se slovy: „Černodrínó, já si dělal prdel!“ Ze srdce mi v tu chvíli spadlo něco tak těžkého, co by udělalo v kapotě díru. Pak jsme ještě seděli před jedním kostelem v centru Prahy, byla hrozná zima, sněžilo a všechny lucerny svítily zlatým světlem. A Vy jste řekl něco, co mě vlastně rozsekalo, a věděla jsem, že je něco jinak: „Bože, dej, ať se smírím s tím, co změnit nemohu. Ať změním to, co změnit mohu. A ať jedno od druhého rozeznám.“

No, a už pět let tu nejste. Tak Vám řeknu, co mi zbylo: tenhle citát, který, jak jsem později zjistila, byla volná parafráze Františka z Assisi. Pak Vaše fotka z dětství, kde jste jako malý chlapeček v krátkých kalhotách s padacím mostem, lakýrkami a patkou. A pak Váš hlas. Před každým představením Vás kluci pustí do reproduktorů, abyste řekl, že za několik okamžiků začíná představení. Mám dojem, že bych Vás strašně moc objala, že bych Vám vymluvila díru do hlavy a asi bychom se smáli tak, že bych se z toho počůrala. Takže čistě teoreticky o nic nepřicházíte, zvlášť v tom posledním bodě.

P.S.

Pořád

*Neúnavně po celý den sněží,
jako by chuligáni ubili
lahvemi od piva
na nebesích labuť,
a smutné peří dolů padalo.*

*Tolik se bojím ticha do němoty,
té tíhy na stromech a věčnosti,
co v lídech přestala.
A nestydím se ani za nehet
za svoji úzkost, bože, ty to víš.*

*Padá to na mne tíše, beze slova,
jak marná lítost,
aspoň té jsme schopni,
a na laskavé slovo čekáme,
zatímco venku, za oknem to padá.*

A pořád dál a hůř.

(Jan Skácel. SMUTÉNKA. 1965)

P.P.S. Tuhle Skácelovu jste měl rád. Tak jenom doufám, že jste tam nahore v dobré společnosti a že máte kam zajít na jídlo. Tady to zas zavíraj. A o co, že v nebi není covid?

Sandra Černodrinská

NOTICKY

Blahopřejeme jazzmanovi **Milanu Svobodovi** k 70. narozeninám a scénografovi **Adamovi Pitrovi** k padesátinám.

—
20. ledna 2022 uplyne 100 let od narození herce **Václava Kotvy**.

18. prosince se v rámci vzpomínkové akce **10 let bez Václava Havla**, kterou pořádala Knihovna Václava Havla, uskutečnila na www.havelchannel.cz on-line premiéra krátkého studentského filmu ZAHRADNÍ SLAVNOST v režii **Kateřiny Popiolkové** a **Petra Vička**.

REPERTOÁR ČINOHERNÍHO KLUBU

Tracy Letts
LINDA VISTA

„Moje rada zní: dělej to, co uděláš.“ Komédie o tom, co má v životě cenu?

Režie: Ondřej Sokol
Hrají: Vasil Fridrich, Dalibor Gondík, Ondřej Malý, Lucie Žáčková, Markéta Stehlíková, Ha Thanh Špetlíková, Sandra Černodránská
konec představení 22.10

Marius von Mayenburg
OŠKVICE

„Celý život jsem od svého obličejce nic nežádal. S tím je konec.“ Satirická komedie.

Režie: Braňo Holíček
Hrají: Vojtěch Kotek, Marta Dancingerová, Martin Finger, Václav Šanda
konec představení 21.05

Peter Shaffer
EQUUS

Jak vysvětlit oheň? A jak ho zkrotit? Sugestivní drama o temných zákoutích lidské duše.

Režie: Martin Čičvák
Hrají: Pavel Kikinčuk, Ondřej Rychlý, Lada Jelínková, Jan Sklenář, Lenka Skopalová, Anna Kameníková
konec představení 21.50

Sarah Page
K.Š.E.F.T.

Co koupí milující rodiče postiženému synovi ke dvacátým pátým narozeninám? Prostitutku. Následné události jsou mnohem vtipnější i vážnější, než kdokoli čekal.

Režie: Ondřej Sokol
Hrají: Lucie Žáčková, Václav Šanda, Martin Finger, Sandra Černodránská
konec představení 21.50

Matěj Dadák
POUTNÍCI DO LHASY

Černá komedie o debaklu jedné teroristické skupiny – nekorektní svědectví o konci starého světa.

Režie: Martin Čičvák
Hrají: Matěj Dadák, Anna Kameníková, Vojtěch Kotek, Jan Hájek nebo Václav Šanda, Denny Ratajský nebo Otmar Brancuzský, Jan Holík, Ivana Uhlířová nebo Lada Jelínková, Jiří Štrébl
konec představení 21.50

Martin McDonagh
KATI

Dnes byl zrušen trest smrti. Co my sakra teď budeme dělat?!

Režie: Ondřej Sokol
Hrají: Martin Finger, Dana Černá, Štěpánka Fingerhutová, Ondřej Malý, Vladimír Kratina, Otmar Brancuzský, Václav Šanda, Tomáš Jeřábek nebo Ondřej Sokol nebo Viktor Zavadil, Dalibor Gondík, Jan Hájek, Jaromír Dulava, Matěj Dadák a další
konec představení 22.20

Fjodor Michajlovič
Dostojevskij
BRATŘI KARAMAZOVI

I peklo má své stinné stránky.
Režie: Martin Čičvák
Hrají: Juraj Kukura, Martin Finger, Jan Hájek, Michal Čapka nebo Igor Orozovič, Matěj Dadák, Gabriela Mičková, Ivana Uhlířová nebo Anna Kameníková, Anna Fialová
konec představení 22.15

Harold Pinter
ZRADA

„Nestalo se nikdy nic. Nic. Tohle je ta jediná věc, která se kdy udála.“

Režie: Ondřej Sokol
Hrají: Kateřina Lojdová, Martin Finger, Ondřej Sokol
konec představení 21.15

Tennessee Williams
TRAMVAJ DO STANICE TOUHA

„Řekli mi, že mám nastoupit do tramvaje, která jede do stanice Touha.“

Režie: Ladislav Smoček
Hrají: Lucie Žáčková, Jan Hájek, Marika Procházková, Matěj Dadák, Lada Jelínková, Otmar Brancuzský, Václav Šanda, Petr Křiváček, Zuzana Vojtíšková nebo Adéla Rausová
začátek představení 19.00
konec představení 22.30

Martin McDonagh
UJETÁ RUKA (Behanding in Spokane)

Mnoho rukou, ale žádná z nich ta pravá...

Režie: Ondřej Sokol
Hrají: Marek Taclík, Ondřej Sokol, Martin Finger, Markéta Stehlíková, Václav Šanda, Petra Horváthová
konec představení 21.45

Miroslav Krleža
LÉDA (Manželskonemanželská povídka)

„Nic, k čemu může dojít mezi mužem a ženou, není tak důležité, aby bylo nutno si kvůli tomu rvát vlasy.“

Režie: Ladislav Smoček
Hrají: Petr Nárožný, Dana Černá, Ondřej Vetchý, Nela Boudová, Mojmír Maděrič nebo Otmar Brancuzský
konec představení 21.30

Yasmina Reza
BŮH MASAHRU

Nemůžeme ovládnout, co nás ovládá.

Režie: Ondřej Sokol
Hrají: Ivana Chýlková, Miroslava Pleštilová, Vladimír Kratina, Jaromír Dulava
konec představení 21.10

Georges Feydeau
DÁMSKÝ KREJČÍ

Malá lež je mrzká, ale velká lež, to je umění!

Režie: Martin Čičvák
Hrají: Ondřej Sokol, Radek Holub, Mahulena Bočanová, Markéta Stehlíková, Jaromír Dulava, Matěj Dadák, Antonie Talacková nebo Jitka Ježková, Dana Černá, Jana Břežková, Pamela Soukupová
konec představení 20.55

Martin McDonagh
OSIŘELÝ ZÁPAD

Příběh lásky bratrů Valena a Colemana, kteří se uměním mučit jeden druhého chtějí zapsat do Guinnessovy knihy rekordů...

Režie: Ondřej Sokol
Hrají: Jaromír Dulava, Marek Taclík, Ondřej Sokol, Sandra Černodránská
konec představení 22.05

Ladislav Smoček
PODIVNÉ ODPOLEDNE
DR. ZVONKA BURKEHO

Psychologická groteska
autora Činoherního klubu
Ladislava Smočka.
Režie: Ladislav Smoček
Hrají: Boleslav Polívka, Ivana
Chýlková, Jaromír Dulava,
Ondřej Vetchý, Otmar Brancuzský
konec představení 21.45

ČK UVÁDÍ

Brambůrky / Most
CVIČME V RYTME

Welcome back!
Hubnutí je proces, kdy se snižuje
celková tělesná hmotnost
jedince.

Režie: kolektiv souboru /
Hrají: Anna Dobdová, Barbora
Gréeová, Leona Houdková,
Pavel Skála, Lucie Trilčová

Stinné stránky
ZUŠ F. L. Gassmanna / Most
Miloš Macourek
HRA NA ZUZANKU

Jo, děvenko – život, to není
škola. Život, to je něco docela
jiného.

Režie: Pavel Skála / Hrají:
Veronika Bíbová, Milan Hábl, Petr
Vrabec, Barbora Lecková, Jana
Havlová, Matěj Výborný, Daniel
Farkáš nebo Petr Klement

Přehlídka amatérských
divadelních souborů v roce
2022 se uskutečňuje za finanční
podpory MK ČR.

CENY VSTUPENEK

přízemí a 1. řada na balkoně

450 Kč

Inscenace LÉDA (Manželskonemanželská povídka),
TRAMVAJ DO STANICE TOUHA, BŮH MASAKRU,
DÁMSKÝ KREJČÍ, OSIŘELÝ ZÁPAD, PODIVNÉ
ODPOLEDNE DR. ZVONKA BURKEHO

400 Kč

Inscenace LINDA VISTA, OŠKLIVEC, EQUUS, K.Š.E.F.T.,
KATI, BRATŘI KARAMAZOVI, UJETÁ RUKA

350 Kč

Inscenace ZRADA, POUTNÍCI DO LHASY

2. řada na balkoně a postranní balkony **290 Kč**

místa k stání **50 Kč**

ceny vstupenek Činoherní klub uvádí **90 Kč**

30% sleva na vstupenky pro seniory nad 65 let
50% sleva pro držitele průkazů ZTP, ZTP/P
50% sleva na vstupenky v hodnotě 290 Kč pro studenty,
držitele platných průkazů ISIC, ITIC

POKLADNÍ HODINY

po–pá 15.00–19.30

so–ne 18.00–19.30

Ve všední dny v případě, že divadlo nehraje, nebo je
na zájezdě, je pokladna otevřena pouze do 18 hodin.
V sobotu a v neděli je pokladna otevřena jen, když
divadlo hraje. On-line pokladna cinoherniklub.cz/
vstupenky. Poplatek za internetovou rezervaci 10 Kč.

Hromadné objednávky vstupenek můžete posílat na
e-mail pokladna@cinoherniklub.cz

CITÁT

«Mluv, abych tě viděl.»

Ben Jonson

/anglický dramatik, současník Williama Shakespeara/

TIRÁŽ

Činoherní klub, z. ú.
Ve Smečkách 26, Praha 1
www.cinoherniklub.cz

provoz divadla +420 296 222 125,
info@cinoherniklub.cz

pokladna +420 211 151 877,
pokladna@cinoherniklub.cz

Program na únor 2022 vychází 10. ledna 2022.

Redakce: Petra Honsová, Markéta Kočí Machačíková, Kateřina Popiolková,
Radvan Pácl, Roman Císař, Vladimír Procházka / Jazyková korektura: Andrea
Hurtová / Foto: Pavel Nesvadba, Martin Sršeň, Zuzana Panská
Graficky upravil: Martin Sršeň

Hlavní město Praha poskytuje ČR v roce 2022
grant ve výši: 20 500 000 Kč

Tonera

Činoherní klub

pour
féliciter

Činoherní
klub

ÚNOR 2022

Hrajeme od 19.30, pokud není uvedeno jinak.

1. út nehrajeme
2. st **LÉDA (Manželskonemanželská povídka)**
3. čt nehrajeme
4. pá **OŠKLIVEC**
5. so **BŮH MASA KRU**
6. ne nehrajeme
7. po **BŮH MASA KRU**
8. út **OŠKLIVEC**
9. st **LINDA VISTA**
10. čt **TRAMVAJ DO STANICE TOUHA / 19.00**
11. pá **EQUUS**
12. so nehrajeme
13. ne **DÁMSKÝ KREJČÍ**
14. po **EQUUS**
15. út **POUTNÍCI DO LHASY / derniéra**
16. st **OŠKLIVEC**
17. čt **K.Š.E.F.T.**
18. pá **ZRADA**
19. so **ČK uvádí: CVIČME V RYTME**
20. ne **ČK uvádí: HRA NA ZUZANKU**
21. po **DÁMSKÝ KREJČÍ**
22. út **OSIŘELÝ ZÁPAD**
23. st nehrajeme
24. čt **K.Š.E.F.T.**
25. pá **LINDA VISTA**
26. so **KATI**
27. ne nehrajeme
28. po **PODIVNÉ ODPOLEDNE DR. ZVONKA BURKEHO**